

Sygn. akt IV CNP 126/10

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie ze skargi uczestnika postępowania
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Rejonowego
z dnia 31 marca 2010 r.,
w sprawie z wniosku D. J.
przy uczestnictwie G. J.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 12 maja 2011 r.,

**odrzuca skargę i nie obciąża G. J. kosztami postępowania
związanymi wniesieniem skargi.**

Uzasadnienie

Uczestnik postępowania G. J. wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Rejonowego z dnia 31 marca 2010 r., oddalającego wniosek D. J. o podział majątku wspólnego po ustaniu wspólności majątkowej pomiędzy małżonkami. Wskazał w niej, że wymienione orzeczenie wyrządziło mu szkodę w postaci strat finansowych, jakie poniósł przez nieotrzymanie spłat z tytułu podziału majątku wspólnego lub przydziału mieszkania, tym samym został pozbawiony „dachu nad głową”, ponieważ wspólne zamieszkiwanie z wnioskodawczynią okazało się bardzo uciążliwe i narażało go na ciągłe stresy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przewidziane w art. 424⁵ § 1 k.p.c. wymagania, jakim powinna odpowiadać skarga o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem, mają szczególny charakter i traktowane są jako warunki konstrukcyjne. Oznacza to, że pismo stanowiące skargę musi zawierać kumulatywnie wszystkie te, niezależne od siebie elementy, ponieważ każdy z nich spełnia inne funkcje i cele. Do tych wymagań zaliczone zostało, objęte art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c., uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie orzeczenia, którego skarga dotyczy. Fakt wyrządzenia szkody jest wstępnym warunkiem postępowania wywołanego skargą, jego przyczyną, a zatem należy wyjaśnić go, poprzez uprawdopodobnienie, na samym początku. Prowadzenie postępowania mimo niezaistnienia szkody jest pozbawione racji, bo nie zmierzałoby do celu, którym jest uzyskanie odszkodowania od Skarbu Państwa. Wiąże się to z merytorycznym aspektem skargi, nawiązującym do, objętych art. 417¹ § 2 k.c., przesłanek odszkodowawczej odpowiedzialności Skarbu Państwa, który jest przyczyną unormowania procesowego. Uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody polega na przedstawieniu, w ramach wyodrębnionego wywodu, że szkoda została wyrządzona w określonym czasie i wysokości (rodzaju i rozmiarze) oraz związku przyczynowego z wydaniem orzeczenia uważanego za niezgodne z prawem. W tym celu skarżący powinien przedstawić fakty, dowody i inne środki, które nie

muszą dochowywać wymagań przewidzianych przepisami regulującymi postępowanie dowodowe, co pozwoli, przy uwzględnieniu zasad logiki i doświadczenia życiowego, na stwierdzenie istnienia szkody będącej następstwem skarżonego orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006/7-8, poz. 14; z dnia 7 kwietnia 2010 r., II BP 15/09, niepubl.; z dnia 17 sierpnia 2010 r., I CNP 35/10, niepubl.). Skarga, która nie czyni zadość tym wymogom dotknięta jest istotnym oraz nienaprawialnym brakiem i podlega odrzuceniu a limine, stosownie do art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Skarga G. J. nie odpowiada omówionym wymogom, ponieważ poprzestał on na oświadczeniu o poniesieniu szkody, nie przedstawił natomiast pozostałych, koniecznych elementów uprawdopodobnienia.

Na podstawie art. 102 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 424¹² k.p.c. za usprawiedliwione uznał Sąd Najwyższy nieobciążenie skarżącego kosztami procesu związanymi z wniesieniem skargi, mając na względzie jego trudną sytuację majątkową i życiową oraz istotne znaczenie dla niego przedmiotu skargi.